

DROOM OF WERKELIJKHEID?

DOOR

FRANS VERSCHOREN.

Hugo lag nu al drie dagen te bed, en was ziek, doodelijk ziek. De hevige koorts en roodden zijn wangen, schitterbrandden in zijn oogen, gloeiden in zijn matklammige handen, en smeten zijn droeve gepeinzen overhoop, die wild omdwarrelden en gek rondbuitelden in zijn moegetobde hoofd.

Hugo was thuisgekomen, dien kouden, sneeuwigen Februari-avond, van de hoofdstad, waar hij studeerde aan de muziekacademie; en hij voelde een moe- en lamheid in heel zijn lijf. Hij was niet wel, had een kou opgedaan, meende moeder. Hij dronk een tas heete melk met veel suiker, om goed te zweeten en lei zich te bed. Toen hij 's morgens ontwaakte, heel laat en na domzwaren slaap, zag hij, in vuilgrauwe winterlicht, zijn beddelakens beverfd en beklad met groote, roode vlekken; hij had 's nachts gebloed uit zijn neus zonder het te weten en nu gevoelde hij scherpe hoofdpijn en vlijmende steken van achter in zijn hersens. Hij bleef liggen. Toen zijn moeder bij hem kwam, in de hoop hem beter te vinden, lag hij te rillen en te daveren in zijn bed; en hij was misselijk geworden, heelemaal ziek en ontsteld. Toen waren de koorts en feller gestegen en hadden hem geen oogenblik nog met rust gelaten.

Moeder zat naast hem en sloeg zijn minste bewegingen na, pogend te raden wat hem scheelde en wat hij verlangde.

Arme jongen! Ze had altijd toch zoo voor hem gevreesd! Hij was maar zwakjes en miezerig van gezondheid en alle kinderziekten hadden hem bezocht. Steeds was hij een stil, braaf ventje geweest, een denker, een droomer, die zoo maar rondliep op zijn eentje, gesloten, schier altijd zwijgend en dubbend, die nooit kon opgaan in de rumoerige spelen van zijn makkers en uitbundig jolig en vrolijk zijn. Hij leefde zijn eigen, stille leven van binnen; en zoo was hij, lijk het anderen scheen, met zijn gedachten steeds weg en verzeild; hij leefde alleen en hield heelemaal niets van

den omgang met andere menschen; vrienden, makkers, vertrouwelingen kende hij niet.

Van als hij nog een kleine schoolganger was, was het zoo al geweest. Hij wou nooit meespelen met de andere rumoerige bengels van zijn klas en bleef bravekes in een hoekje staan, om het allemaal sprakeloos na te zien. Maar toch, toch kon hij soms, bij 't zien van onrecht, geheime boosheid of valschen trek, plots opschieten uit zijn eenzame gepeinzen en schijnbare onverschilligheid, en dan viel hij uit, met fel overdreven woorden en gebaren zijn rooden toorn uitsmijgend, om 't bedrog en de valsheid te ontmaskeren, onuitstaanbaar als ze hem waren. Maar dan spanden al de jongens, tot zelfs hij, voor wien Hugo 't opnam, samen tegen hem en sarden ongenadig: — „Droozer, den droozer! Hij krijgt zijn kuur weer: Den droozer! Zie nu, manne, den droozer!”

Hugo kroop terug in zijn hoekje, alleen, met zijn hart vol bitterheid.

Hij leerde niet goed, heelemaal niet, en hij was een der laatsten van de klas. En, och arme, op zekeren dag was hij verliefd geraakt op Anna Smulders, die hij dagelijks ontmoette als hij huiswaarts keerde, na de klas. Ze had zoo'n schoone, lange, zwarte krullen, die wapperden en wippelden op heuren rug als ze liep; en ze had zoo'n bruine kijkers; en ze kon zoo lachen en vriendelijk zijn. Hoe liep hij telkens, na schooltijd, zoo vlug hij maar kon, om heur nog eens te zien, als ze huiswaarts keerde, met heur andere vriendinnetjes uit de klas. En als ze dan, wat soms eens gebeurde, naar hem wou zien, hoe kon hij dan, uren en uren, daar inwendig stil om zitten te jubelen in zijn hart. Zoo was het dan eindelijk gebeurd dat hij, na lang denken en zoeken, een briefje had opgesteld, mooi geschreven, op zijn allermooist, met van boven erop: „Allerliefste Anna,” om heur zijn liefde te verklaren en om heur te vragen om samen op een Donderdagnamiddag te gaan wandelen naar 't bosch, waarvoor ze thuis maar, zooals hij 't zelf ook doen zou, voorwenden moest van braambeziën te gaan plukken. Heel die dagen liep hij met het kostelijke briefje rond, zonder te wagen het aan Anna